

ДО ЕДНА ЗАМОЖНА ГОСПОЖА: ЗА БЕЗРАБОТНИЯ СЪСЕД

В съседство с Вас живее един, по Вашите собствени думи, „трудолюбив, способен и честен“ работник, който обаче сега е без работа и без прехрана. Питате дали можем да му помогнем оттук, от Охрид. Можем и ще помогнем. Охрид ще даде своята лепта. Но защо Вие не му помогнете със своите собствени средства? Отдава Ви се прекрасна възможност да нахраните гладния и така да изпълните евангелската заповед. Защо отстъпвате тази възможност на друг и предлагате на друг предложеното Ви от Бога спасение на душата? Този човек се намира на хиляди километри от Охрид, а от Вашата до неговата къща няма и сто метра. „Той ми досажда, идвайки и просейки“ - казвате Вие. Повярвайте, и на Бог Му е досадно да търпи богатите, които само получават, а не дават. Помислете за този беден човек - срам, по-мъчителен от всяка досада, яде душата му. Срам, че е принуден да хлопа по чуждите порти и да се моли. Не четем ли ние всеки ден „Отче наш“ и не просим ли от Небесния Отец „насъщния наш хляб“? Но защо някои от нас, щом го получат, казват: „моя хляб“? Нима това е по християнски? Нима за тази наша измама Христос претърпя кръстни мъки? Съвсем не. Той е казал, че както Небесният Отец е Отец на всички нас, така и Неговият хляб е хляб на всички ни. Следователно, когато гладният моли за хляб, той моли за своето християнско право. А когато богатият дава, дава по своя християнски дълг. Защото Божията заповед да се помага на бедните е също така строга, както и заповедта „Не убивай!“. Между другото и опитът ни учи, че е по-добре да се дава, докато гладният моли за своето право, отколкото да се чака той да го потърси със сила.

И тъй, мислете за думите Господни: „Отче наш“ и „хляб наш“, и когато познаете цялата им дълбочина и сила, лесно ще спасите и своята душа, и живота на Вашия „трудолюбив, способен и честен“, но гладен съсед.